

ker. Da jeg talte for Frederikshavns Havn, talte jeg for en Havn, der concurrerer med Helsingørs Havn; thi jo flere Skibe der gaae ind til Frederikshavn, des færre kommer der i Helsingørs Havn, da de begge ere Nødhavne. Jeg talte altsaa stik imod den Bys Interessee, som jeg er Repræsentant for, og hvis Interesseefer jeg nærmest skulde forsøgte; men jeg har altid opfattet min Stilling som Rigsdagsmand saaledes, at det var det hele Lands og ikke den enkelte Bys Repræsentant, man var, som man skulde sit Valgbrev (Hør!). Den ærede Rigsdagsmand sagde, at jeg skulde have sammenlignet vore Communers Virksomhed i denne Retning med Sverrigs. Det er meget rigtigt; jeg har ikke gjort nogen Distinction imellem Statshavne og Communalhavne; jeg fremhævede kun i Almindelighed, hvad der er gjort i Sverrig, og her da, hvad der var gjort for Landskrone Havn, der tildeels er en Statshavn, og hvad der er gjort for Helsingborg- og Malmø-Havne, der ere Communehavne; men jeg har ikke gjort denne skarpe Sondring imellem, hvad der er Statens og hvad der er Communens. Det har forøvrigt heller ikke været min Mening at udtale nogen Dadel mod Thinget, men jeg har fremhævet, at det var en Sag af yderste Bigtighed, at vi søgte ikke at lade os distancere af vore Gjenboer, der have et bedre Sigte paa Bigtigheden af disse Foretagender end vi, hvilket de vise ved at gjøre alt Muligt for at tilfredsstille ethvert Krav, som Skibsfarten og Handelen i saa Henseende kunne stille. Det har smertet mig at høre, at Mænd, hvis Interesseefer jeg troede maatte være saa nøie knyttede til Handel og Skibsfart, da en stor Deel af de Goder, de besidde, ere flydte af denne Kilbe, have talt imod disse Interesseefer, ligesom imod Bidrag til Industri, Videnskab, Agerdyrkning, Fiskeri o. s. v.

Da ikke flere begjærede Ordet fattes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 76 Stemmer.

N. Jensen: Jeg vil tillade mig at foreslaae Rebsættelse af et Udvalg, bestaaende af 5 Medlemmer, valgte her i Salen.

Ved den derpaa foretagne Afstemning vedtoges dette Forslag eenstemmig med 76 Stemmer.

Man gif derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen: Første Behandling af Udkast til Lov om Forandring i Loven af 31te Marts 1860 om Lønninger for de i Kongerigets Ministerier ansatte Embedsmænd.

(Lovudkastet findes i Anhang A. Sp. 669—672.)

Winther: Jeg kan ikke ansee det for nødvendigt at sige Andet, end at det forekommer mig, at den Trang, der maatte være til en Forøgelse af Arbejdskræfter, maatte kunne afhjælpes paa en anden Maade end ved en Lov. Der er noget Uhyggeligt i, at man, Næret efter at man har vedtaget en saadan Lov, hvorved man fik, som det blev antaget, endeel overflødige Embedsmænd affastede, igjen skal til at sætte et saadant heelt nyt Sæt af Embedsmænd ind. Det forekommer mig, at der skal lidt mere Tid til, for at vinde Erfaring for, om det er en Nødvendighed, at der ansættes faste Embedsmænd, og om Arbejdet er saaledes bestaent, at det ikke kan ventes udført ved midlertidig antagne Arbejdere. Jeg vil dernæst bemærke, at det er muligt, at der er Regnskaber, som kunne undtages fra at revideres i Ministeriets Revisionscontoirer, naar der bliver en hensigtsmæssigere Ordning af de Institutioner, som de vedkomme. Forøvrigt skal jeg imidlertid afvente en senere Behandling, isald en saadan kommer, for at gaae ind paa dette.

Indenrigsministeren: Jeg vil kun udtale det Haab, at man ikke vil lægge mig til Last, at jeg har indbragt Sagen i Form af en Lov; thi det forekommer mig dog netop at være den loyaleste Form ligeoverfor Rigsdagen. Forøvrigt har jeg allerede antydet, at hvis Deemedet kunde naaes igjennem Finantsloven, var det mig naturligtvis ligesaa fjært. Grunden, hvorfor jeg har forelagt et Lovudkast, ligger i de Dplysninger, der forelaae mig, og den Maade, hvorpaa jeg blev mindet om Sagen.